

ROŠŤÁK BEN

Ztracená psí známka

CAM HIGGINSOVÁ

bambóok

ILUSTROVALA
ARIEL LANDYOVÁ

bamb**oo**k

ROŠŤÁK BEN

Ztracená psí známka

Cam Higginsová

ilustrovala
Ariel Landyová

OBSAH

KAPITOLA 1: BAHENNÍ KOUPEL	7
KAPITOLA 2: KOČKY ZE STODOLY	23
KAPITOLA 3: ZTRACENÁ ZNÁMKA	33
KAPITOLA 4: PSÍ SUPER ALARM	47
KAPITOLA 5: VETŘELEC	59
KAPITOLA 6: POČÍTÁNÍ OVEČEK	73
KAPITOLA 7: BOJOVNÍK	85
KAPITOLA 8: BARON A KOMTESA	95
KAPITOLA 9: ÚPLNĚ NAHOŘE	103
KAPITOLA 10: VŠUDE DOBŘE, DOMA NEJLÍP	117

Bahenní koupel

Bahno.

Je něco lepšího než cítit, jak vás
chladí na srsti nebo vám měkce stéká
po tlapkách?

A ta vůně! To sladké aroma trávy,
léta a půdy!

Čerstvému bahnu se nic na světě
nevyrovná.

Samozřejmě vím, že jsem se v blátě válet neměl, ale to ráno bylo výjimečné. Na Divišově farmě poslední tři dny pršelo, což pro mě znamenalo, že jsem tvrdnul v domě.

Být uvnitř nebyla zas až taková pohroma, protože jsem mohl trávit čas se svou lidskou rodinou.

Daniel a Jana jsou mí lidští rodiče. Jsou to skvělé polštáře pod mou hlavu, drbou mě za ušima a rádi mě nechávají aportovat. Dokonce jsem je vycvičil, aby mi nechávali zbytky jídla, když zrovna nezlobím.

Mám také lidské sourozence,
Ivanku a Vašíka. Říkají mi: „Hodný
pejsek, Bene,“ protože se tak
jmenuju, a potom mi nasypou
do misky chutné zbytky jídla.

Jsme nejlepší kamarádi
a o všechno se dělíme!

O postele.

O ponožky.

O klacky.

No dobře, o ty možná ne. Podle mě
jsou klacky ta nejlepší věc na světě.

Co jiného je uvnitř tuhé a zvenku křupavé? Pokouším se o ně podělit s Ivankou a Vašíkem, ale oni je vždycky odhodí, nehledě na to, kolikrát jim je přinesu zpátky.

S lidmi zažívám podobné legrácky neustále.

Zůstávat zavřený uvnitř, když tak dlouho pršelo, bylo sice v pohodě, ale já jsem spíš venkovní pes.

Rád trávím dny prozkoumáváním

farmy a navštěvováním
svých zvířecích přátel.

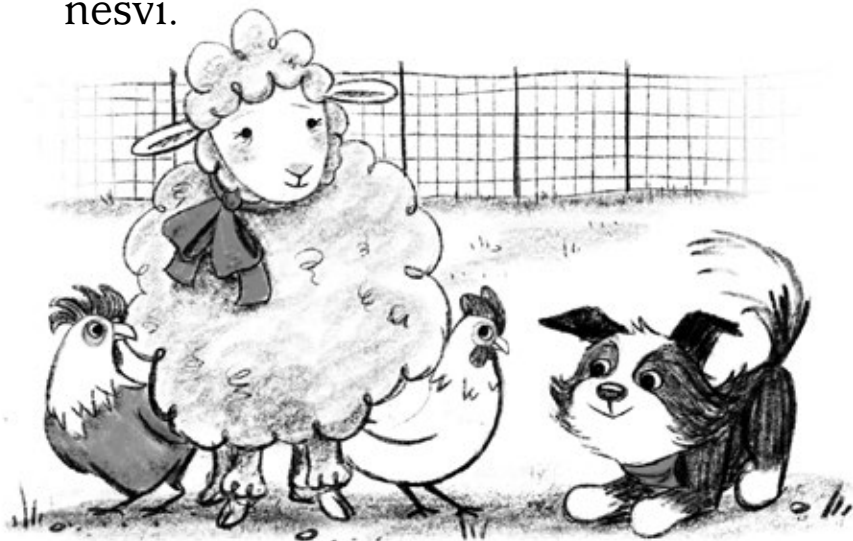
Je tu Hvězda a Šedák
a jejich hříbě Kometa.
Ta mě ráda honí
kolem dokola. Jednou
mě dokonce možná chytí!

Je tu taky vedoucí
slepice jménem Kvočna.
A vedoucí kohout, který
se jmenuje Rudolf. Jsou
oba milí, ačkoli mě klovou
do nohou, když se k nim přiblížím.

Ovečka Chůvička mi vždycky
připomíná, abych Kvočnu s Rudolfem
nestrašil. V blízkosti psů se asi cítí
nesví.

A pak je tu Čuník, můj prasečí kamarád.

Což mě přivádí zpátky k bahnu. Jakmile jsem toho rána uviděl slunce a oblohu bez mráčků, vyřítil jsem se z domovních dveří dřív, než si Ivanka s Vašíkem vůbec stačili nazout boty.

Šel jsem rovnou ke chlívku.

„Ahoj Bene,“ zachrochtal Čuník
a rozvalil se v blátě.

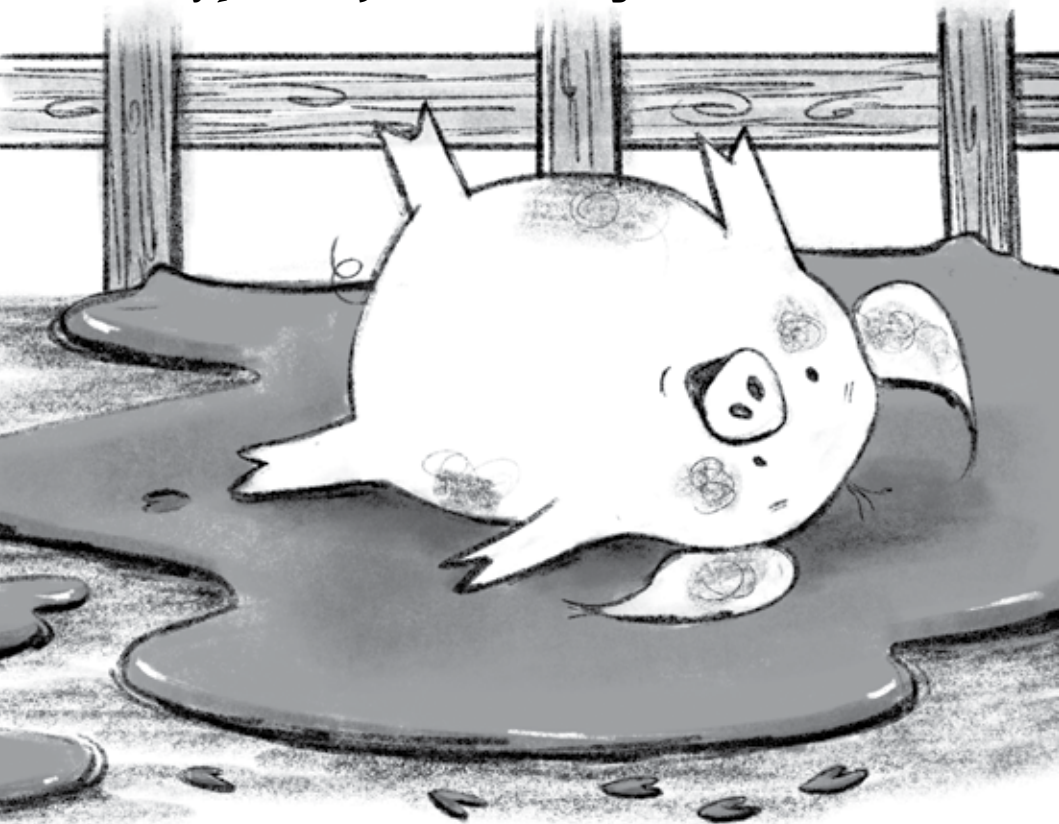
Zastavil jsem se a obdivoval ten
nepořádek. „Páni! Je to tu tak...
špinavé!“

Čuník se usmál. „Některá zvířata
mají ráda déšť, protože se po něm
dělá duha, ale já ne. Mám ho rád,
protože vyrábí bahno!“

„Můžu to vyzkoušet?“ zeptal jsem se.
Čuník sebou pleskl na záda a mávl
kopytem. „Pojď dovnitř.“

Tlapku jsem zanořil do mazlavého
bláta. Nemohl jsem si pomoci. Tohle
vypadalo jako velká legrace.

Hodil jsem sebou na záda a celý se v bahně vyválel. Pokrylo mou srst jako chladivá, jemná deka.

„Bene! Kde jsi, chlapče?“ To mě volala Ivanka. Měl jsem běžet k ní, jenže jsem byl v bahenním ráji.

